

Morgondimma,
Middagstimma,
Suckande hon andas här,
Månans bleka strimma
Sinner henne der.

7. Skyddgt wägen swallar
Emot hafwets bryn,
Rysligt äflan knallar,
Blixten delar skyn;
Skepp förstöres,
Nödrop höres,
Braken slungas emot land;
Och af wägen föres
Mången frälst till strand.

8. Af förtwiflan slagen,
Ida såg sin Far;
Redan skumt för dagen
Gubbens åga war:
„Snart minuten
Är förfluten:
Döden redan faller mig; —
Alfrids tro är bruten.
Han har swikit dig.“

9. Nu sin hand han lade,
I sin Dotters hand;
Ett farwål han sade,
Drog till fridens land.
Döden swingar
Mörka wingar,
Nu ett hemskt, ett smärtans ljud;
Samma Engel bringar
Idas själ till Gud.

Kostar i skill. bko.

Upsala, Sw. P. Lefflers Boktryckeri, 1835,
Sjölomansgatan i Tjerdingen.

Wisor och Berättelser

semte andra Smästücken,
äldre och nyare.

Nummer II.

1. Lyckliga Bondhustrun. 2. Korset på Idas graf.

1. Lyckliga Bondhustrun.

1. I en lund, wid en bäck,
Uti skygd af en häck,
Där satt en quinna så menlös och tåk,
Med en sticködm i hand,
Kastar ågat ibland
På barnen som lekte wid strand.
Tankfull, men i själen nöjd,
Kände hon ömna makars fröjd
Af så sällt tidsfördrif;
Himmel åd! sad' hon, gif
Skydd för ett menlöst lif.

2. Under skuggan i bet
På en gräswall så fet,
Hon hörde spåda lammets lät.
Kucku galde i topp,
Sissan plockar en knopp,
Allt andas lif och hopp;
Myran, som lätta barret drar,
Mente hon goda fraster bar;
Med sin ärliga man
Lifså trålar och han,
Sad' hon och hjertat brann.

3. När hon satt just så här,
Wacker, ömsint och får,
Såg hon en långt bort kommande der,

Med ett lifstydde rddr,
Solbränd, smettig och trött,
Men glad att wäntligt bli mött;
Sprang hon, tog barnet i sin famn,
Som wäntligt kyfte hennes barn;
Smög ur buskarna fram,
Lopp sin make i famn,
Som i sin sällhets hamn.

4. Nu till aften det led,
Dagens stjerna gick ned,
Och nattens mörker sakta spred.
Under skämtsamma ord,
På det snöhvita bord,
Blef snart en måltid gjord.
Silbunke, litet smör och fisk,
Såg man på deras snygga disk;
Andelig lästes en bön,
Hvilan, ljustig och stön,
Blef ömma makars lön.

Korset på Idas graf.

1. Morskbeluxen lydda
Står wid hecklas fot;
Höga granar lydda
Den mot stormens hot:
Men derinne —
Sorgsna minne! —
Liswets storn en ros brödt af.
An wid strand wi finne,
Kors på Idas graf.

2. Alfrid, stön som wåren,
Drog till fjerran land;
Blef med risna håren,
Ida gret wid strand:

„Så att strida,
Gidm ej Ida,
Hennes ömhet, hennes tro!
Sorgligt skall hon bida
Återkomstens ro!“

3. Året flöt sin bana
Trenne gånger om,
Saknad blef en wana,
Ingen Alfrid kom;
Stäckars Ida,
Wan att lida,
Döljde smärtan för sin far;
Kraft att ensam strida
Hennes hjerta har.

4. Snart från bleka kinden
Blomman wesk sin ros;
Så af Siroccos vinden
Härjas söderns ros.
Lärfullt daga
Mot det höga
Fångt följde hjertats bön.
Trohet batar söga:
Sweket blir dess lön.

5. Enda Dottrens smärta
Lär den gamles bröst,
Och dess Faders-hjerta
Skyndar att ge tröst;
„Gråt ej Ida!
Till din sida
Snart jag Alfrid återför;
Blott för dig jag wida
Vort en Wallfart gör.“

6. Ida gick wid stranden
Lil en enslig hamn,
Sitade i sanden
Månet åskådte namn.